Napsal uživatel Marko Čermák
Středa, 05 Leden 2011 23:32

Chcete-li zažít něco divnýho, tak jeďte na vandr v sobotu večer za tmy a to mezi Štědrým dnem a Třemi králi.

Na lavičce před Bránickým nádražím mi bylo zima, proto jsem raděj čuměl přes sklo na koleje z haly, aby mi neujel ještě tenhle vlak i když je tma jako tma, hodinky nemám a zejtřek poznám až bude světlo. Hned si mě prověřil pan VB, jakoby zloději a dezertéři chodili schválně s usárnou a vystavovali se na prázdným nádraží před jejich kanceláří.

Byla to sobota tak právě v období zimních svátků a to moc lidí na výlet nemyslí a tak se stalo, že jsem seděl v půlce vagónu sám. Říká se, že je v tenhle čas lépe po lese necourat. I hajnej se má raděj držet rodinky a Černýho Petra. Proslejchá se, že v téhle době mluví zvěř za noci lidskou řečí a to není dobré znamení. Jakpak já to udělám, když nemám ani čarovnej liščí ocásek, natož pak játra.

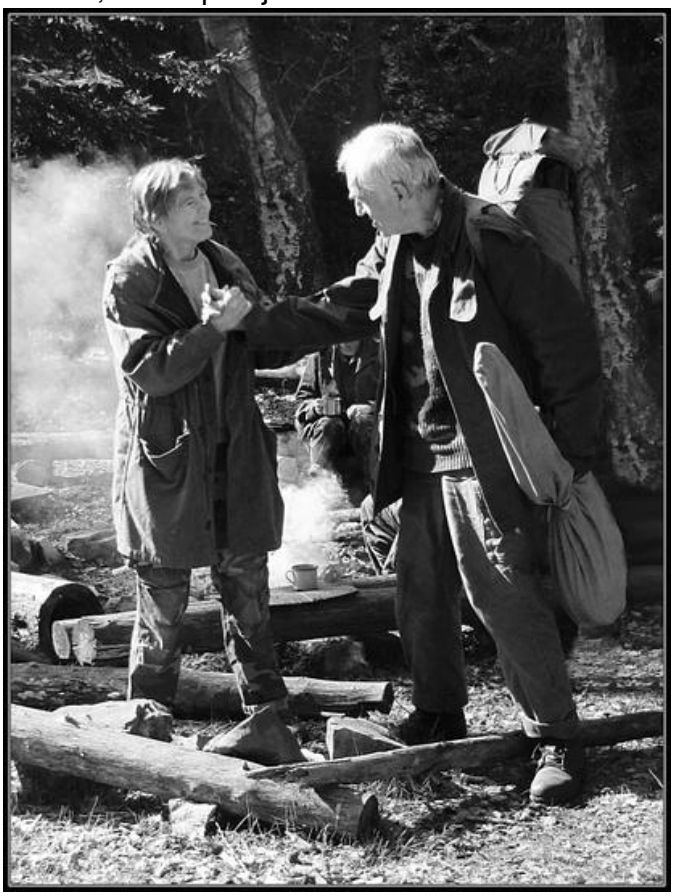

Prásknutí dveří mne vytrhlo z tajů myslivecké latiny: „Pane kolego, sem tady dobře“ – naklonil se ke mně alkoholik – „můžu si přisednout, že jo, pocem, mne se nemusíš bát, já mám čistý svědomí…“

Z takovejhle lidí mám hroznou radost. Bude mne bavit až do Dobříše, to bych raděj myslel na všechny vlkodlaky najednou. „Když budu s tebou, tak se mi nic nestane, ale jak se tady mihnou mlíkaři, tak spadne klec – pocem, kam jedeš?“ Chtěl jsem vymyslet něco chytrýho: „Daleko do lesa.“ „Pane kolego – vem mě sebou – podívej, jak se tu mihnou mlíkaři, je konec, už jsem tam byl jednou kvůli starý“ – vylovil z huberťáku malou, ušpiněnou krabičku s broží – „mám u ní děcka a dnes sem mu rozflákal ksicht, nechtěl mne k ní pustit, chtěl sem jí to dát:“

Začlo mě bejt divně, protože sem si nemohl myslet na svý věci a byla teprv Hraštice. Takovýhle řeči jsou na vandr moc těžký a ten chlap se dojímá a zdrhá. „Pane kolego – minule sem jí to nemoh dát, byl sem zašitej, ani k holkám mne nepustí – podívejte – týhle sou tři a týhle pět. Pane kolego, vem mne sebou!“ Držel mne za rukáv, hlavu zatáh do huberťáku. Pak ještě něco

říkal a já marně vymejšlel co s ním. Pořád mne tak držel: „Musíš říct, že sem tvůj brácha, už sme tady!“ Najednou jsem si přál, aby vlak nezastavil. Chlap stál před dvířky a lovil dole kličku – vyčíh jsem okamžik a vyskočil na druhou stranu. „Ty ses na mne vysral!“ zaslechl jsem ještě než za mnou dveře zapráskly, proběhl jsem černou mezerou v páře od lokomotivy, přes koleje a přes dříví – ještě kus. Fuj – to se mi nelíbilo. Copak toho není dost, co to má co dělat tady?

Teprve za chatama se mi ulevilo – takhle se člověk rozčílí a málem zapomene na sváteční náladu. Na silnici byl mokrej led a obloha jak pytle s vodou. Už abych byl u kluků – pořád jsem myslel na toho chlapa a skoro jsem se bál divnejch stromů u cesty. Cukroví ve vaku mi připadalo neskutečný, jak z lepšího světa a z lepších rukou. – Ani jsem nevzpoměl, že nemám liščí ocas na ochranu před lesními běsy, huhlajícími z vykotlaných pařezů.

Ohniště už jen slabě řeřavělo, zamířil jsem rovnou k seníku. Uvnitř oddychovali kluci a spánek mě přemoh. K ránu jsem musel ze spacáku a jak pomžourávám kolem, uviděl jsem na dvířkách na provázku proti vikýři liščí ocásek.